

MEGJUTALMAZOTT IMÁDSÁG

Te amikor imádkozol, menj be a szobába, zárd be az ajtót, s imádkozzál titokban mennyei Atyádhoz! S mennyei Atyád, aki a rejtekben is lát, megjutalmaz. Mt 6,6

Kedves Atyámfiai, Testvéreim!

Gondolkodóban voltam, hogy a **rendkívüli közgyűlés** alkalmával milyen témával álljak a gyülekezet elé. Most már fel sem tevődik a kérdés bennem, hogy kedveskedem-e tovább, hiszen a körülmények végérvényesen figyelmeztettek, hogy nincs miért szerénykednem igazságérzetemmel, nincs semmi értelme véka alá rejtenem azt az igazságot, melyet nem személyemre, hanem az ügyre szabtak, és a melyet papként képviselek.

Szóval imádkoztam, hogy megtaláljam a megfelelő témát, s lám mit adott Isten? Megjutalmazott egy olyan szentleckével, melyre ráépíthettem mai mondanivalómat. Tehát arra biztatott Jézus, hogy „*Te amikor imádkozol, menj be a szobába, zárd be az ajtót, s imádkozzál titokban mennyei Atyádhoz! S mennyei Atyád, aki a rejtekben is lát, megjutalmaz.*” Ehhez pedig nekem soha nem fért kétségem, csak az a kérdés – még most, beszédem kezdetén, vajon ez-e a ti véleményetek is a zárt ajtó mögötti imádkozás jutalmáról?

Hozzá tartozik az igazsághoz, hogy nemcsak foglalkozásomból, hivatásomból eredően, hanem önmagától való természetességgel, de azért a helyzet kívánalmi miatt is elég gyakran kerültem olyan lelki állapotba, - főként amióta itt vagyok Debrecenben, hogy szükségét éreztem a teljes mértékben magamra szabott imádkozásnak. Mit jelentett ez pontosan? Azt, hogy szinte kényszerként jelentkezett az imádkozás szükségessége, mint amikor nagy bajba kerülünk, s egyedüli mentséget Istenben látunk gondunk-bajunk megoldására. Az azért mégis csak furcsa – éppen egy lelkész esetében, hogy ilyenre szánja el magát, akkor, amikor minden lehetősége meg van arra, hogy boldogan végezze Istentől és emberektől kapott, megbízatás szerű feladatát. Na de hát éppen ezzel van a gond, hiszen azok az emberek rontották el a körülöttem levő hangulatot, akiknek szolgálatára ideküldtek. S mindez annyira félre sikeredett, hogy 14 hónap alatt Istennek sem sikerült helyrehoznia. Ezért éreztem olyan gyakorisággal a belső szobába bezárkózva az imádkozás szükségét. Persze, akkor még nem álmodtam a megérdemelt jutalomról.

Kedves testvéreim!

Végig nézve rajtatok, szomorúan elmondhatom, hogy alig van köztetek ____, aki ittlétünk alatt közel engedett a szívéhez. Bocsánatot kérek, ha ez erdélyi szokásnak bizonyul, de akkor hadd értekezzen egyébről, az imádkozásról, másfajta megközelítéssel.

Többször hangsúlyoztam, ha kérdeztek engem valahol, hogy nem vagyok képes elválasztani magánéletemet a lelkési hivatástól. Ezért olyan egyik, mint a másik és fordítva. Ha valamit sikerül megkülönböztetnem a gyakorlati életben, akkor talán egyedül az **ima**. Jobban mondva annak tartalma. Amikor itt állok a szószéken, mindnyájunkra érvényes általánosságokat fogalmazok, hiszen erre tanítottak annak idején teológiai tanárain. Amikor viszont családom tagjainak kérek Istentől előmenetelt, egészséget, mindennapi kenyeret, de mindenek fölött békességet, akkor nincs egyetlen alkalom sem, hogy ne jutna eszembe a gyülekezet. Hogy ne jutnátok eszembe, s ne tenném fel a kérdést Istennek: Vajon mit akarnak ezek a debreceni unitárius testvéreim?

Tehát, nemcsak magamért, családomért, hanem értetek, egészségetekért, boldogságotokért is imádkozom, amikor a bezárt ajtó mögött kéréseimmel fordulok Istenhez. De nem csak a szám járt, hanem legjobb odaadással végeztem minden mellék munkát, hogy jó gyermekként viseljem magam. Ne legyen és ne lehessen egyetlen kifogás sem ellenem, amiért anélkül kaptatok, hogy kértétek volna. Az előfordulhat, hogy sok tekintetben nem ütöm meg mércéteket, de az igazat megvallva én nem szívesen mérnék vele. Ha másért nem, akkor legalább azért lettem volna helyetekben megértőbb, mert a lelkiismeretes munkás megérdemel egy szerény köszönetet. És tudjátok, hogy mi a legelszomorítóbb a dologban? Az, hogy Jézus megígérte a megérdemelt jutalmat annak, aki kitartóan imádkozik – pedig én azt tettem -, s ennek ellenére 14 hónap kevésnek bizonyult egy őszinte köszönő szóra.

Amint hallottátok, én elmondtam, hogy miről imádkozom a bezárt ajtó mögött. Sőt, nem tartottam titkon érzéseimet előttem, csupán attól kíméltelek, hogy éreztessem: Nem az erdélyi érzésvilággal van a baj, nem az erdélyi vallásossággal vannak a gondok, hanem annak hiánya szerez örömet némelyeknek. Nos, ha én a fentiek szerint, nyíltsággal szóltam előttem, ti hajlandók vagytok-e elárulni nekem, hogy miként imádkoztok, amikor titkon a bezárt ajtó mögött megszólítjátok Istent? Mert azt csak feltételezhe-

tem rólatok, hogy időnként titeket is gyötör a kényszer, hogy megszólítsátok uratokat, Isteneteket? És mit kértek magatoknak? De miként imádkoztok közösségetekért? Mit akartok Istentől: Hogy szétdobálja gyülekezetünket, vagy, hogy egyben tartsa? Na, látjátok – az őszinte feleletben van jutalmatok, vagy büntetésetek. Mert, ha azt mondjátok, hogy nem akartok hittel, vallásossággal, rendszeres templomlátogatással megáldott gyülekezetet, akkor elmarad számotokra az „áldás”, hiszen Isten rosszat nem akarhat sem embernek, sem gyülekezetnek. Ha pedig azt kéritek Tőle, hogy minél hamarabb épüljön meg a gyülekezet, akkor kire, mire vártok? Ha azok kezébe teszitek le az ajándékozás lehetőségét, akiknek egyéni érdekeik felülemelkednek a közösségin, akik múltbeli rokoni kapcsolataiktól képtelenek elszakadni, de az egyház nem úgy kell nekik, mint másoknak, addig továbbra is késni fog az imádság nyomán beígért jutalom.

A választ mindenképpen várom a közgyűlést követően, amennyiben csakugyan megfelel valame-lyik - általam említett változatnak. Amennyiben továbbra is a romboló hatású okoskodásba torkoll, akkor tartsa meg az illető arra az alkalomra, amikor elmondhatja a bezárt ajtó mögött. Hátha meghallgatásra talál!

Kedves vendégeinkre is figyelemmel vagyok, s így őket sem hagyom ki abból a sorból, mely természetszerűen megilleti. Tudjuk, hogy ők jogszerűen megválasztott vezetői egyházunknak, melyhez kétség nem fér, bár néhány gyülekezeti tagunk részéről egészen tudományos formába öntött kifogásokat olvashattak vaskosabbnál vaskosabb beadványaikban. Érdekes, tették ezt „gyülekezeti akaratra” apellálva, amikor még a presbitériumban sem került megtárgyalásra néhány, abban megfogalmazott „panasz”.

Szentleckénk figyelmeztetésénél maradva, engedjék meg Főtisztelendő vezetőink, hogy megkérdezzem Önöket: Amikor bezárt ajtójuk mögött arra eszmélnek, hogy közösségi érdekeinket Isten elé tárják imádságban, miként szokták emlegetni a debreceni gyülekezetet? Amikor imádkoznak értünk, szabad azt hinnünk úgy-e, hogy egységünket és előmenetelünket, vallásos boldogulásunkat tartják szem előtt? Akkor azt is feltételezzük Önökről, hogy minden ténykedésük azért történik, hogy élete legyen ennek a gyülekezetnek? Akkor miért az állandó szembehelyezkedés Önökkel, mint egyházunk vezetőivel? Milyen vétket követtek el azzal, hogy engem mertek e gyülekezet élére állítani, s nem egy jellemében, magaviseletében, szakmailag silány lelkészt?

Megnyugtatom jelenlevő testvéreimet, hogy ismerem a jelenlevő főhatósági tagok álláspontját. Nem csak mondják, hanem hiszik is, hogy egy unitárius gyülekezetnek az a rendeltetése, hogy a tagok megéljék vallásosságukat, jól érezzék magukat egy közösségben, s ha hibákat követtek el a múltban, akkor bocsánatot kérjenek és nyerjenek. Azt pedig ők sem értik, hogy ez a gyülekezet miként fogadja Isten büntetéseként a gyülekezet javát szolgáló döntéseket?

Lassan már csak az összegezésre maradt időm, s ezért ennek lehetőségével élek. Gyermekségemtől fogva megtanították nekem őseim, hogy lehet és kell imádkozni a bezárt ajtó mögött. Ezt a lehetőséget azért biztosította Jézus az Istent keresőknek, hogy nyugodtan elmondhassák kéréseiket, de ugyanakkor reménykedjenek is abban, hogy meghallgatásra, teljesítésre, vagyis megjutalmazásra találnak. Ezt előszere-rettel gyakorolják az emberek, csak azzal a ráadással, hogy elfeledik: **Imában és egyébként is csak azt kívánhatunk másnak, amit magunknak szeretnénk.** Vagyis imádságainkban hálával és köszönettel kell forduljunk Istenhez, s inkább lelki javakat kell kérnünk tőle, mintsem pénzt, vagy akár lakhatást.

Ne feledjétek debreceni testvéreim, szükségünk van a közösségi imádkozások áldásaira, de ebben csak akkor részesülünk, amennyiben mindnyájan megfelelünk Isten elvárásainak. Ne tévesszen meg egyikünk elképzelése sem, hiszen azon még nincs rajta Isten szándéka. Isten akarata az, hogy mindenkinek lehetősége legyen részt venni – a lehetőségek biztosította határokon belül – az istentiszteleteken, mindenkinek jogában áll vallása gyakorlása, úgy, ahogy azt jónak látja, de közben tiszteli és becsüli azt, aki szorosabb kapcsolatra vágyik Istennel és emberrel.

Íme, miként fogok imádkozni a bezárt ajtó mögött magamért és értetek: „*Gondviselő Istenem, szerető édes Atyám! Nagy bajba kerültem, hiszen nem sokra megyek Erdélyben megszerzett hitemmel, vallásosságommal. Arra gondoltam, a te utadat követem, amikor szót fogadtam püspökömnök, s elfoglaltam ezt a lelkészi állást. Azt hittem, hogy egy pillanatig sem feltételezik hozzáállásomról, hogy az ördöggel cimborálok. Atyám, figyelmeztess, ha tévedek elgondolásomban. Figyelmeztess azokat, akik másokat szüntelen megtevesztenek. Ne vond el tőlünk áldásaid jutalmát, hiszen mire megy e gyülekezet nélküled? Mit ér a bezárt templomajtó, ha mások nyitják ki örömmel és lépnek be rajta? Atyám, akkor add meg jutalmunkat, ha megérdemeljük, mert akarated szerint cselekszünk. Ámen.*”

Debrecen, 2009. június 28.-án.